

Axel och jag

AV JOHANNA OLSSON

Spindeln. Hästen. Tvilling. Stående. Sittande.

Det var gungstilarna jag behärskade och jag hade användning av samtliga minst en gång i veckan. Jag och Axel brukade mötas upp utanför skolgården sena kvällar när till och med den envisaste läraren lämnat skolan. Jag kom släntrande bortifrån centrum och han satt redan och väntade, uppflugnen på flugsvampen som ett annat förskolebarn. Han hade alltid händerna i byxfickorna och kastade med luggen på ett sätt jag gissar han tänkte var nonchalant. Han försökte ofta se nonchalant ut. Han var typen som såg ut att ha ett tuggummi i munnen även när han inte hade det. Alltid avslappnad på ett genomtänkt vis. En stor del av vår vänskap gick ut på att han låtsades vara självsäkrare än han egentligen var medan jag låtsades att jag inte lade märke till det.

Vi väntade tills den eftersläntrande lärarens hostiga Volvo lämnat parkeringen innan vi gick in på skolgården. Inte för att vi trodde att vi skulle få en utskällning om någon upptäckte oss, men för att vi inte ville riskera att behöva prata med någon idiot om något oväsentligt. Livet hade lärt oss att när en vuxen tilltalade en ungdom var det för att säga något så självklart eller tråkigt att det enda sättet man kunde bemöta det på var att himla så mycket med ögonen att pupillerna försvann in i huvudet.

Vi gungade högt, högt så kedjorna gnisslade och ställningen darrade. Kall vind mot ansiktet, och ibland någon ilsken hundägare som muttrade något om ”ungdomar”, men det rörde oss inte i ryggen.

Nu låter det som att vi var något slags gäng, Axel och jag. Två bästisar som med vinden i håret sket i allt och bidade vår tid i väntan på dagen då vi skulle ta världen med storm. Så var det inte riktigt. Vi var varandras nödlösningar. Man behöver någon att gå och bada med om sommaren. Man behöver någon att stå bredvid på skolgården. Man behöver någon att vara ett vi mot ett dom med. Vår relation byggde mer på ett ömsesidigt behov av att inte vara ensam än att vi trivdes i varandras sällskap. Jag trivdes inte i hans sällskap. Han gjorde mig löjlig och jag hatar att vara löjlig.

Problemet med Axel var att han kunde smälla i mig vad som helst. Och jag menar precis vad som helst. En natt när vi stod och rökte vid vattentornet hävdade han att han en gång sett ett rymdskepp landa precis där. Jag svalde det utan att blinka. En annan gång fick han mig tro att alla jag chattar med får tillgång till min webbkamera vilket ledde till att jag inte vågade logga in på facebook på tre månader och därmed missade inbjudan till den enda festen jag någonsin blivit bjuden på.

Så nej, det var ingen stabil relation. Det var inte ens en bra relation, men det var i alla fall en relation och det var det jag fick nöja mig med dåför tiden. Och nuförtiden. Det är bara åtta veckor sedan vi senast gungade och ändå känns det som en evighet.

Allt var som vanligt. Det var september och somliga skulle hävda att träden ”sprakade” i ”vackra färger”, men jag skulle aldrig nedlåta mig till att säga något sådant. Det var höst helt enkelt och rätt så kallt, men inte isande kyligt. Regnet hängde i luften och fukten formade min lugg till en ful virvel.

Vi satt på varsin gunga och det var som att jag där och då – precis i den stunden då gungan nått sin absoluta höjd och jag väntade på att den skulle byta riktning – insåg att den här snubben, min enda vän och troligen den enda som kommer dyka upp på min framtida studentskiva, var på väg att lämna mig ensam härute. Han hade precis börjat gymnasiet inne i stan och gick i en klass där alla verkade vara hårda och verbala och jag förstod att han snart skulle ha skaffat en flickvän som var snygg och kunde konsten att säga rätt sak vid rätt tillfälle. Så jag handlade på instinkt. Det var inte som att jag var kåt på honom, utan mer som att jag ville ha honom så nära som möjligt, krypa in innanför skinnet på honom, pressa mig hårt hud mot hud och känna hur det kändes. Passa på innan han försvann. Gungan förlorade sakta farten. Jag satt blickstill. Axel stannade till.

”Ska vi gunga spindel?” frågade jag.

Jag inser att det låter suspekt, men vi gjorde faktiskt det ibland, så just det var inte en sexuell invit. Jag gick över till hans gunga och satte mig gränsle över honom. När vi fått upp farten böjde jag mig fram, råkade skalla honom litegrann, tryckte mina läppar mot hans och kände hur han pressade tillbaka. Förutom att våra tänder slog i varandra ett par gånger och att lite spott droppade ner på hans jacka var det helt okej. Vi fortsatte hångla medan gungan tappade farten och sedan klev vi av och hånglade oss från gungställningen till en blå gruslåda. Precis när vi

stötte in i den insåg jag att det var i just den jag brukade gömma mig på rasterna när jag var liten.

Att vilja suga någons kuk är en väldigt speciell känsla. Den är svår att förstå fram till den dagen man själv känner den. Det här var första gången i livet jag kände att jag verkligen, verkligen ville suga en kuk. På ett sätt kändes det som en dålig idé. Om de arga hundägarna tyckte det var störikt att vi brukade vara där och gunga skulle de inte uppskatta att vi använde denna allmänna plats till att suga kuk. Men risken var värd att ta. Det kändes som det enda jag ville göra just i den stunden. Det kändes som att det här var en chans som aldrig skulle komma igen.

”Håller du koll?” frågade jag och det verkade som att han förstod vad jag menade för han nickade och jag började lossa hans byxor.

Därefter sög jag hans kuk. Det var stressat och klumpigt och nervöst och jag kunde inte låta bli att fundera på om vi borde ha kondom eller inte. Kanske var det dumt av mig att inleda min sexuella karriär utan kondom för det är ju så lätt att man fastnar i vanor och nu kanske det skulle bli så att jag aldrig skulle vänja mig vid att skydda mig och därmed få alla farliga sjukdomar det överhuvudtaget är möjligt att få. Det tänkte jag på och sedan tänkte jag lite på att det var obekvämt och lite på att det här var något jag ville göra fler gånger. Han andades tungt och ojämnt och plötsligt tyckte jag väldigt mycket om honom. Trots att hans ansikte låg i skugga visste jag att han inte längre såg ut att ha ett tuggummi i munnen.

Sedan kom han och allt blev pinsamt. Han drog upp gylfen och jag spottade i en rabatt och kom först efteråt på att det kanske sårade honom.

Sedan dess har vi varken gungat eller pratat med varandra. En dag strax efteråt möttes vi när han var på väg mot tunnelbanan och jag till skolan. Han kastade med luggen till hälsning och utifrån såg det kanske ut som vanligt, men han hade en hård hinna över ögonen och en spänd muskel i mungipan som inte brukade vara där. Det imaginära tuggummit var återigen på plats.

Jag gick inte till skolan den dagen. Istället gick jag ner till Brunnsviken, vidare mot Hagaparken och förbi Universitetet tills jag var hemma igen. Där rotade jag fram cigaretterna jag och Axel brukade röka ihop och gick ner till Edsviken och rökte fem stycken på raken. Hela tiden tänkte jag på vad det skulle bli av mig. Det var som att jag först nu insåg att det måste bli något av mig och att det var upp till mig att se till att det blev det. Jag menar inte att jag är typen som lever för dagen. Oftast är jag helt och hållet frånvarande och svävar runt antingen i gårdagen eller i framtiden, men framtiden har alltid känts så avlägsen att jag inte tagit de tankarna på allvar. Men nu hade något förändrats. Kanske var det det där med att jag sugit Axels kuk. Han hade fått se något jag hittills behållit för mig själv och nu var jag tvungen att återta makten.

Mina lärare har alltid sagt till mig att jag är en riktig ”klippa”. Med de menar de att jag är typen som inom ett par år kommer ta tunnelbanan två minuter söderut och skaffa mig en respektabel utbildning och en karriär, en lägenhet i stan, en fru och två barn. Kanske skulle jag till och med kunna skaffa tre barn och därefter ägna hela mitt sociala liv åt att framställa mig själv som en familjefar som har så många ungar att jag knappt kan hålla koll på dem, sådär som folk som tror att

Moderaterna är ett arbetarparti gärna gör när de vill minska sitt dåliga samvete över att de innerst inne är helt tomma alternativt svin. Problemet var bara att tanken på det livet gjorde mig lätt yr och illamående. Hela den här stan gjorde mig lätt yr och illamående och någon kanske skulle säga att det berodde på kedjerökningen, men det handlade inte bara om just där och just då. Det handlade om en övergripande känsla av att jag höll på att kvävas. Jag hade känt så länge, men tidigare hade jag haft Axel att distrahera mig med. Jag hade aldrig förut varit så medveten om hur ensam jag var och hur mycket jag hatade precis allting.

Det hamrade i bröstet, flimrade framför ögonen, kliade i fingrarna. Hjärtslag i huvudet, puls på 150. Kom, lilla livet, och ta mig med storm.

Jag önskar jag kunde säga att något hände efter det, men det gjorde det inte. Mina föräldrar fick reda på att jag skolkat och för att ytterligare elda på deras vrede passade min syster på att avslöja att jag röker. De svor att jag skulle få ångra att jag var en sådan "slarver" trots mina "goda förutsättningar" och förbjöd mig att lämna lägenheten förutom för att gå till skolan. De ville inte kalla det för "utgångsförbud" för det får dem att låta som dåliga föräldrar utan hänvisar till det som "restriktioner" och "åtstramning av regelverket". Jag bara himlar med ögonen, men har inte längre någon att himla tillsammans med. Inte för att jag saknar honom särskilt mycket, men ändå.

Spindeln. Hästen. Tvilling. Stående. Sittande.

Det är gungstilarna jag behärskar, men jag har inte längre någon användning för dem.